

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Centre national de la recherche scientifique przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/11)

(2011/C 145/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre national de la recherche scientifique (Paryż, Francja) (przedstawiciel: N. Lenoir, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2010 r. w zakresie dotyczącym zaliczenia kwot należnych CNRS od Wspólnoty z tytułu umowy PIEF na poczet kwoty rzekomo należnej Wspólnocie od CNRS z tytułu umowy ALLOSTEM;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Pierwszy zarzut, oparty na naruszeniu prawa do obrony, a w szczególności art. 12 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2321/2002 ⁽¹⁾, z tego względu że Komisja nie zwróciła się do skarżącej o przedstawienie uwag w przedmiocie zasadności decyzji o pobraniu kwot rzekomo jej należnych poprzez zaliczenie na ich poczet kwot należnych CNRS.
- 2) Drugi zarzut, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, z tego względu że Komisja ograniczyła się do odesłania do ogólnych fragmentów swojego sprawozdania z kontroli z dnia 16 marca 2009 r., nie wyjaśniając powodów, dla których nie bierze pod uwagę wyjaśnień udzielonych przez skarżącą w celu zaliczenia zadeklarowanych przez nią kosztów do kosztów podlegających zwrotowi.
- 3) Trzeci zarzut, oparty na oczywistym błędzie w ocenie, z tego względu że Komisja uznała wynagrodzenie wypłacone T., pracownikowi naukowemu CNRS, w okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. za niewchodzące do kosztów podlegających zwrotowi, mimo dostarczonych przez skarżącą dowodów w postaci kart czasu pracy i czterech artykułów naukowych, związanych z omawianą umową.
- 4) Czwarty zarzut, oparty na naruszeniu prawa, z tego względu że Komisja odmówiła wszelkiej wartości dowodowej kartom

czasu pracy T. a okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. i nie zaliczyła do kosztów podlegających zwrotowi wynagrodzenia B., pracownika naukowego CNRS, w okresie urlopu macierzyńskiego, oraz składki zwanej „świadczeniem na wypadek utraty pracy”, uiszczanej przez CNRS z tytułu ubezpieczenia jej pracowników kontraktowych od utraty pracy.

- 5) Piąty zarzut, oparty na naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań, z tego względu że Komisja:
 - odmówiła wszelkiej mocy dowodowej jakimkolwiek publikacjom naukowym, wbrew zapewnieniom poczynionym w sprawozdaniu z kontroli i podczas spotkania;
 - nadała nową wykładnię kryteriom zaliczania do kosztów podlegających zwrotowi kosztów związanych z urlopami macierzyńskimi;
 - doręczyła decyzję mimo zapewnień udzielonych w trakcie postępowania ugodowego.
- 6) Szósty zarzut, oparty na naruszeniu art. 73 ust. 1 rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, z tego względu że wierzycelność, jakiej dochodzi Komisja nie ma charakteru pewnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2321/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. dotyczące zasad udziału przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uniwersytetów oraz zasad upowszechniania wyników badań celem realizacji szóstego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej (2002-2006) (Dz.U. L 355, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — GS przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-149/11)

(2011/C 145/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GS Gesellschaft für Umwelt- und Energie-Serviceleistungen mbH (Eigeltingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Schmidt)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej